

AKTUALNO

RASPORED BOGOSLUŽJA

Svete mise nedjeljom:

7, 8.30, 10 i 19 sati

Od iduće nedjelje i misa u 11,30 sati

Svete mise od ponedjeljka do subote:

7 i 19 sati

Molitva svete krunice u 18,30 sati

Klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom
četvrtkom od 18 do 19 sati

Župna crkva je otvorena cijeli dan za osobnu pobožnost
župljana.

Mogućnost za ispovijed će biti pola sata prije nedjeljnih svetih
misa i prije večernje mise preko tjedna u predvorju crkve.

Komu bude potreban duhovni razgovor tijekom tjedna, neka se
javi telefonski na našu samostansku portu radi dogovora sa
svećenikom za termin.

RADNO VRIJEME ŽUPNOG UREDA:

PONEDJELJAK, SRIJEDA, ČETVRTAK: 16,00 – 18,00

UTORAK, PETAK: 10,00 – 12,00

SAMOSTANSKA PORTA

PONEDJELJAK, SRIJEDA, ČETVRTAK:

9,00 – 12,00 i 16,00 – 18,00 SATI

UTORAK, PETAK:

9,00 – 12,00 SATI

tel.: 2392-555; faks: 2302-467

<http://www.zupa-kraljice-svete-krunice.hr/>

Uređuje: Župni ured Kraljice sv. krunice i Komisija za bogoslužje

Tjednik Župe Kraljice svete krunice

God. XII Broj 40 (578), 28. kolovoza 2022.

KRALJICA

22. nedjelja kroz godinu

DJELIĆ NEBA

*Od vremena do vremena,
sad ovdje, sad ondje
djelić neba pada na zemlju:
Tvrdo srce se smekša.
Kameno lice se nasmiješi.
Stisnuta pesnica počinje
milovati.
Bezruko dijete naslika
cvijet.
U mrkloj noći zapjeva
ptica.
Djelić neba pada na zemlju.*

I. čitanje (Sir 3, 17-18.20.28-29)

II. čitanje (Hebr 12, 18-19.22-24a)

Evangelje po Luki (Lk 14, 1.7-14)

BOŽJA I NAŠA PONIZNOST

Izgleda, ništa nije dalje od Isusovih riječi od čovjeka koji se bori za svoju slavu i svoju dominaciju nad drugima. Ako je išta trajno kroz Evangelje vrednovano i hvaljeno jest poniznost. Dapače, može se reći da se i Bog pokazuje kao ponizni Bog. Iako vrlo često govorimo o velikom i moćnom Bogu, bliži bi bio govor o poniznom Bogu. On se trajno pokazuje kao ponizni Bog koji ljubi. (P. Varillon je publicirao knjigu s naslovom: Božja poniznost.) Poniznost ni u kojem slučaju ne znači pasivnost.

Isus nikada nije bio za pasivnost, ali je jako puno pozivao na poniznost. Ne radi se o fingiranoj poniznosti, nego o unutarnjem poniznom stavu. Ni u kojem slučaju poniznost ne zatire osobnost niti našu sposobnost. Poniznost nije za izobličeni princip "sađenja kupusa naopako". Poniznost je duševno i unutarnje stanje osobe, prema sebi i prema drugome. Jednom riječju, poniznost je najbolji lijek egoizmu i najveći stimulans altruizmu. Zato je tokom cijele kršćanske povijesti poniznost stavljana kao temelj svim vrlinama.

Ona čovjeka razobličuje u lažnosti i napuhanosti, što o sebi i u sebi nosimo. Tek se kroz poniznost možemo istinski spoznati i druge istinski vrednovati. A najbitnije i najvažnije za našu sreću je istinski sebe poznavati i vrednovati. Izgleda da bez poniznosti sve pedagogije ne donose velike rezultate. Poniznost nas oslobađa od napuhanosti, da se ne bi umislili da smo bogovi. Nažalost, živimo u civilizaciji koja se baš hrani u napuhanoj posebnosti. Svatko se doživljava kao centar svijeta, a rezultat je da jako puno lažnih bogova hoda našim ulicama.

Ponavljam, poniznost nije nijekanje čovjeka nego istinsko poznavanje i vrednovanje sebe. Poniznost nas stavlja na naše istinsko mjesto, a time nam otvara oči da vrednujemo i prepoznajemo druge. Bez poniznosti nema prepoznavanja i čuvanja vrednota. Mi smo samo ljudi sa svojom veličinom i sa svojom malenokošću. Reče neki od pjesnika: Veliki do zvijezda i maleni kao mrav! Mi smo strukturirani da druge trebamo i vrednujemo. Da druge vrednujemo kao sami sebe. Svi smo mi unikati, ali svi nismo jednaki. Svatko

ima sve talente (vrijednosti) i adekvatno njima trebamo živjeti. Tek tako možemo biti sretni. Različitost nije manjak nego vrednota.

Zato trebamo druge priznavati u: časti, ljubavi, dobroti, moći, mjestu, inteligenciji... Moglo bi se reći jednom riječju: poniznost je životna nevinost (nepatvorenost). Zato su ponizni živa slika Boga ljubavi. Ponizni nikome ne smetaju i svima pomažu. Ponavljam, poniznost se uvijek i svugdje vrednovala. To je baza religioznosti i humanosti. Bez poniznosti ne možemo sebe spoznati! Ponizni čovjek dopušta Bogu i ljudima da bude kritiziran u življenju i u svojim idejama. Koliko god ne valja sebe podcijeniti isto toliko je štetno sebe precijeniti. Zato poniznost nerazosobljuje, nego omogućuje da se osoba slobodno razvije. Bog se otkriva samo poniznima, onima koji trebaju Boga i drugog čovjeka.

Ponizni nisu napuhani. "Kad priređujete gozbu pozovite siromahe... (Lk 14, 112). Time bi se pobjeđivalo sebe i svojeg egoizma. A tko priređuje ovakvu gozbu?! I onda nije čudno da se ispunjenje Isusove poruke odgađa. Nažalost, ovo se ne događa ni u najkršćanskim zajednicama. Danas živimo vrijeme koje je opsjednuto 'prvim mjestom', i to jako puno razdvaja ljude. A poniznost je osnovica da bi se živjelo bratski i prijateljski. Treba se u sebi osloboditi pa se tek možemo radovati uspjehu i dobru drugoga.

Nažalost, jako smo slijepi na dobro drugoga. Svi. Neki će uza sve priznavanje vrijednosti drugoga, uvijek dodati, ali, ali... i onda ponište navedene vrednote. Ta sljepoća je prisutna i kod onih koji se 'svega odrekli'. Svega su se odrekli osim sami sebe i svojeg egoizma!? Pa i Stari zavjet proklamira Božju priklonjenost onima koji su 'na drugim mjestima', podčinjenima (Job 5, 11).

A dolazak Mesije veže se uz siromašne i ponizne, jer su siromaštvo i poniznost nerazdvojivi. U Novom zavjetu Isus se svrstava među ponizne i siromašne. Došao je da služi, i poziva sve ljude da jedni drugima služe a ne vladaju jedni nad drugima. Znao je Isus koliko je skriven i žilav poriv za vladanjem i dominiranjem nad drugima. Isusov savjet u današnjem evanđelju je pedagoške naravi.

Skoro bi se moglo reći kao lukavo privikavanje na 'druga mjesta'. Poniznost također oslobađa od predrasuda i u unaprijed otpisivanje bližnjih. U svakom slučaju možemo sintetizirati Isusov poziv na poniznost u formulu: Čovječe, ti si veći što si niži (ponizniji)!

Marijan Jurčević, OP